

Petr Totek

ZLATÉ MĚSTO

AGENT
TEK

32

ve světě Miroslava Žambocha & Jiřího W. Procházky

agent John Francis Kovář

32

Petr Totek
ZLATÉ MĚSTO

PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!

Věnováno Evičce a Julince za lásku a trpělivost

A taky Liborovi, on už ví za co

Obsah

Pozorovatel, hlášení 4:	5
Prolog: Brána bez klíče	6
Poprvé ve vodě	7
Dohoda	8
Na silnici	17
Přítel, či nepřítel?	29
První krev	33
Příští křižovatka.....	36
Od smrti jen krůček	38
Mokrý překvapení	43
Na konci sil.....	46
Hostina	53
Odhalení v lázni	58
Návštěva u velekněze	61
Pyramida tří oken	69
Pizzarův pohled na věc.....	75
Vzhůru do podzemí	81
Zlato, zlato, zlato	83
Tiché naslouchání.....	85
Pracovna a její sousedství	88
Kamenná židle a básničky	91
Geniální plán s trhlinou	97
Léčit, či neléčit?	100
Winde-Teku	102
Do dolu.....	107
Léčit!	111
Útok na více frontách	115
Potřetí ve vodě.....	119
Voda, samá voda.....	120
Útok podivnou zbraní.....	122
Rozvod	124
Souboj.....	127
Deus Ex Machina	129
Zlatá klec	132
Beárt na slunečním kameni	134
Sezame, otevři se!	138

Pozorovatel, hlášení 4:

John Francis Kovář a jeho přítel Vincent Vega razantně zasáhli do běhu dalšího paralelního světa – znemožnili nacistickému Německu zvrátit průběh Druhé světové války za pomoci masivního nasazení atomových bomb.

Poznámka: Přítomnost atomových bomb byla důsledkem nezávislé činnosti X-Hawkova spolupracovníka, který se vymanil ze sféry vlivu svého pána (nebo byl prostě pozapomenut). Tato situace se pravděpodobně může ještě mnohokrát v různých formách opakovat. Konec poznámky.

V jednání Kováře a jeho souputníka je možno vysledovat nový vzor chování – přestávají se držet při zemi, a aniž si to uvědomují, dál hájí principy zaniklé organizace, pro niž pracovali. Jen se přitom neohlížejí na žádná pravidla. Ale to oni stejně nikdy nedělali.

Sleduji je do nové reality, začínám mít pocit, že podobných průchodů v krátké době objeví víc. Možná není náhoda, že se oba objevili právě tady.

Prolog: Brána bez klíče

Zamyšleně hleděl do nepříjemně známého stropu a zvažoval, jestli má štěstí, nebo smůlu. Je pravda, že přežil průchod portálem, i když jen těsně. Procházeli v nesprávný okamžik, jeho muži už projít nedokázali. Našel jen části jejich těl. Smolné však bylo, že těsně před průchodem přišel o klíč, a tak tu teď trčí bez možnosti návratu. Jenomže nebylo zbylí, portálem projít musel, byla to jediná cesta, jak uniknout. Vůbec si nedělal iluze, co by jeho nepřátelé udělali s člověkem, který nepřímo zabil několik set, možná i tisíc jejich vojáků.

Znovu se zadíval na strop. Na stejnou strukturu kamenů se díval až příliš často a až příliš dlouho.

Při svých návštěvách tohoto světa si vlastně nevědomky připravil půdu. Z velekněze postupně udělal alkoholika, který mu zobal z ruky a poskytnul mu všechno od holek pro chlápčného nacistického oficíra až po rudu. Jaká ironie byla, že nakonec musel nastoupit na jeho místo. Nastoupit a setrvat na něm zatraceně dlouho.

Jen litoval, že ho nedokázal zabít. Chtěl ho zabít, tedy spíš ukončit trápení alkoholické trosky, ale nedokázal to, přece jen nebyl chladnokrevným zabijákem. Uvěznil ho v podzemní kobce, ale on nějakým trikem utekl. No, to je teď jedno, překážet mu nebude tak jako tak.

Na druhou stranu musel uznat, že pozice velekněze mu umožňovala neomezený přístup k portálu. Vlastně jediný přístup, protože ostatní o něm neměli tušení, znali jej jen z pohádek a legend.

Zkoušel ho oživit, ale bez klíče byl mrtvou hromádkou kamení. Hromádkou, nad kterou by zaplesalo srdce každého archeologa – klenutá brána pokrytá bohatě zdobenými reliéfy v podobě všemožných zvířat, lidí i démonů, mezi kterými se proplétal všudypřítomný kamenný provaz stočený do bezpočtu smyček a uzlíků.

Jemu celý ten nabubřelý krám přišel k smíchu, ale jen do okamžiku, kdy zjistil, že žádnou fíntou ani hrubou silou nedokáže přimět portál k činnosti. Brána nevykazovala sebemenší stopu života, o úplňku ani jindy. Bez klíče bylo všechno na nic.

A už je zase u klíče! Pouhá jeho přítomnost odemká mechanismus brány. Průchod je sice možný jen jednou za měsíc, ale i za tu možnost by se teď upsal d'áblu.

Bez klíče to nejde, ale přece tady nebude navěky!

Nějak to jít musí!

Musí být způsob, jak se obejít bez klíče, prostě musí!

Poprvé ve vodě

„Por Dios, esto es tal vez la Puerta del Infierno!” zahromoval Vega.

V první chvíli měli pocit, jako by vypadli z obří výlevky. Všechny tři ofouknul studený vzduch, kořeněný slanou mořskou příchutí. Pocit závratě odezněl stejně rychle, jako přišel, a pak už jen padali.

Okamžik beztlíže byl vzápětí následován tvrdým nárazem na rozbouřenou mořskou hladinu. Po dopadu zajel JFK pěkných pár metrů hluboko a v první chvíli nevěděl ani kde je nahoře a dole. Správný směr mu ukázalo až zablýsknutí tlumené mořskou vodou. Vysoko nad hladinou zuřila na obloze bouřka a jen díky křížujícím se bleskům se neutopil.

Sotva se po vynoření stačil lapavě nadechnout životodárného vzduchu, už s ním divoké moře smýklo a zlomyslná vlna se jej snažila pohřbít zpět pod hladinu.

„Vincente!” zařval JFK z plných plic.

„Co je?” ozvalo se prskání někde nalevo od něj.

„Kde je profesor?”

„Nevím!”

„Hledej!” vykřiknul ještě JFK a potopil se.

Snažit se pod vodou cokoli zahlédnout bylo bláhové. Noční nebe zatažené černými mraky dávalo jen velmi málo světla pro svět nad hladinou, natož pak pod ní. Přesto to JFK nevzdával a rukama šmátral kolem sebe, dokud mu stačil vzduch. Po několika desítkách sekund zuřivého hledání si jeho tělo již mučivě říkalo o nadechnutí, ale JFK stále ještě jako slepec tápal kolem sebe. Už to chtěl vzdát a doplavat si pro pár doušků vzduchu, když se mu něco otřelo o hřbet ruky. Nezaváhal a hmátnul po tom. V prstech sevřel kus oděvu a vší silou ho táhnul směrem k hladině.

V oslnivém světle blesku zjistil, že drží límec profesorova kabátu, v němž naštěstí vězel i samotný bezvládný profesor.

„Mám! Mám ho!” zařval, ale bouře mu urvala slova od úst, a tak netušil, jestli jej Vega slyšel.

Objal bezvládného profesora zezadu pod pažemi a stisknul mu hrudník.

Nic se nestalo.

Stisknul ještě jednou.

Zase nic.

Ještě jednou a znovu.

Konečně! Konečně profesor vydávil vodu a chrčivě se nadechnul.

Při každém stisku zajel JFK pod vodu, ale nedbal a pokračoval a zoufale se snažil profesora von Wondera udržet nad hladinou.

„Los amigos, co se tady plácáte jako kořata?“ uslyšel John za sebou hluboký hlas velkého Mexičana, současně cítil, jak mu Vega začal s bezvládným tělem pomáhat.

„Kde se flákáš, Vincente?“ nadával a prskal vodu, která mu neustále zalévala ústa.

„Nevrč, už jsem tu,“ smířlivě zabručel Vega do svištění větru.

Každý z nich chytil profesora pod jednou paží, aby se všichni tři udrželi na rozbouřené hladině co nejdéle.

„Čert ví, jak dlouho může ta slota trvat,“ vrčel JFK mezi svistotem větru a burácením hromů.

„A co doplavat ke břehu?“ navrhnul Vincent.

„Ty víš, kterým směrem je břeh?“

„Jo, někde támhle,“ mávnul rukou Vega.

„Proč jsi to neřekl hned? Plaveme!“

Dohoda

„Madre de Dios! Carramba! Nějak to přece jít musí!“ zaklel Vega a praštil pěstí do stolu.

Nevzhledná špinavá místnost s několika dřevěnými stoly a lavicemi, která měla tu drzost si říkat hospoda, byla úplně prázdná, a tak jeho květnatý projev mohl ocenit pouze obtloustlý proplešatělý hostinský. Ten se ale ani neobtěžoval odrhnout oči od hejna much, kroužících pod stropem, a podívat se jejich směrem. Na podobné výstupy byl zřejmě zvyklý.

Byla to první hospoda, na kterou v ospalém městečku na pobřeží narazili. I když říkat několika ulicím, sestávajícím se výhradně z nízkých dřevěných domů, městečko byla trochu odvahy. Jedinou, ale zato opravdu velkou předností byla zátoka, tvořící přirozený přístav i pro lodě s velkým ponorem.

JFK se jednoho z místních zeptal na cestu, nejenom proto, aby zjistil, kde je nejbližší hostinec, ale i proto, aby si ho prohlédl zblízka a zjistil, jakým jazykem se zde mluví. Jejich tušení bylo správné, místní mluvili španělsky a vše nasvědčovalo, že jde o kolonisty některého z nových světů.

Jejich šaty, nebo spíš to, co z nich zbylo, začínaly budit nežádoucí pozornost, a tak urychleně zamířili směrem k hostinci.

V hospodě vlastně nebyli tak úplně sami, na lavici u stěny proti dveřím klímala páchnoucí lidská troska, která snad kdysi byla místním hrdým domorodcem, nyní jen vyzáblou neduživou postavou, oděnou do kusu hadru přepásaného provazem. Zřejmě tu vospával opici. Bylo trochu s podivem, že jej tu hostinský nechával, ale možná byl jen příliš líný indiána vyhodit, protože dobrosrdečnost bylo to poslední, na co hostinský vypadal. Právě kvůli této zapáchající postavice se uklidili do nejzazšího koutu nepřilíš rozlehlé hospody.

„Já si to nemyslím,“ odporoval JFK o dost klidnějším tónem. „Buďme rádi, že nás portál vyhodil jen kousek od pobřeží a byli jsme schopní doplavat ke břehu. Vracet se a hledat ho je podle mě nereálné.“

„Portál je zřejmě stabilní, ale pohybuje se v závislosti na fázi Měsíce. Taky jsme mohli skončit někde uprostřed skály nebo na oběžné dráze ve vzduchoprázdnu,“ vysvětloval von Wonder poněkud sklesle.

„Z kolika metrů jsme padali do vody?“ odhadoval JFK. „Z pěti? Ze šesti?“

„To máš těžký,“ vložil se do toho Vega, „byl příliv, to může hladina stoupnout o pěkných pár metrů. Při odlivu to místo může být klidně deset metrů nad hladinou.“

„A možná i dvanáct nebo patnáct,“ ušklíbnul se JFK.

„Jo, asi tak,“ souhlasil Vega „, a od pobřeží to může být asi sto padesát metrů,“ doplnil svůj odhad. „Možná bychom mohli najmout loď s vysokou nadstavbou a křižovat u břehu.“

„To místo nemusí být nutně na první pohled rozeznatelné, jako třeba zářící kruh. Nemusí být vůbec vidět,“ vstoupil jim do rozhovoru profesor von Wonder tichým hlasem.

„Jsme bez prostředků, chceme se dostat nějakých sto padesát metrů daleko od pobřeží, zhruba dvanáct až patnáct metrů vysoko nad hladinu moře, a to ani nevíme, jestli to místo najdeme a jestli vůbec funguje,“ vypočítával na prstech JFK. „Zapomněl jsem na něco?“

„Na funkci portálu má vliv fáze Měsíce a přítomnost artefaktu,“ doplnil jej zamýšleně von Wonder a bezděčně si poklepal na levou náprsní kapsu, kde artefakt schoval.

„Ještě ke všemu,“ odfrkl Vega.

„Se vši úctou, pánové, to nedáme,“ zavrtěl hlavou JFK.

Všichni tři se na okamžik pohroužili do zamýšleného mlčení.

„Tu věčičku máte od toho paňáci, co vás držel?“ zajímal se JFK.

„Myslíte Beárta? Ne, ta je moje, Beárt ji jen využíval.“

„Spíš zneužíval,“ doplnil Vega.

„Ano, i tak se to dá nazvat,“ připustil profesor a vytáhnul z náprsní kapsy stříbrný podlouhlý předmět.

Tvořil ho asi centimetr silný a zhruba třicet centimetrů dlouhý, na konci zahnutý

váleček, z kterého v různých směrech do stran trčely zuby různých tvarů i velikostí. Na pomyslném hřbetě vystupoval reliéf zdobící artefakt v několika linkách. Nejlépe to vystihl Vega, který jej přirovnal ke klíči od zatraceně velké brány.

„Dala mi ho Andrea, ještě v Agentuře, prý budu vědět, co s tím. K analýze jsem se už nedostal,“ posmutněle si vzdychnul profesor při vzpomínce na Agenturu.

JFK sklonil hlavu a také se na okamžik zamyslel, i když v jeho případě zřejmě o Agenturu nešlo.

„Beárt byl prostě pěknej parchant,“ shrnul to JFK.

„Byl to Francouz, od těch nikdy nečekám nic dobrého,“ zavrčel Vega, „a tenhle byl ještě pěkně vychytralý.“

„Byl to Francouz,“ souhlasil von Wonder, „a vychytralý? Možná ti to jen tak připadalo, lidé z vyspělejších realit tak mohou působit.“

„No jo, já vím, to jste mi říkali, byl z nějaké technické reality, že? Stejně potom nechápu, co dělal v takové díře.“

„Ve vesmíru, kde končila druhá světová válka, nebo v té vesnici?“ zdvihnul obočí profesor.

„Obojí.“

„Ve svém sídle vyráběl atomové zbraně, prodával je Němcům a usilovně se snažil přijít na tajemství tohoto světa, říkal mu svět nula. Všechno pěkně při jednom, smolinec měl právě z této reality.“

„Docela čínorodý panáček,“ pokýval hlavou JFK.

„To ano, taky se paktoval s temným hrabětem, rád by jej považoval za sobě rovného.“

„Takže zase tak chytrý nebyl, ten by si ho dal k snídani.“

„Souhlasím, hrabě X-Hawk s ním musel mít určitý záměr, musel v jeho hře mít nějakou úlohu. Vlastně si s ním hrál jako kočka s myší.“

„Co vlastně ten frantík zkoumal?“

„Průchody mezi realitami, i díky němu tu trčíme v téhle bezvýchodné situaci.“

„Takže pokud jsme to přežili my, mohl to přežít i on s těmi svými kumpány, ne?“

„Teoreticky ano, ale pochybuji o tom, my jsme prostě měli obrovské štěstí.“

„Musí přece existovat jiná možnost, jak se odsud dostat!“ ve Vincentu Vegovi zase stoupal tlak.

„Možná,“ zavrtěl se profesor na nepohodlné hospodské lavici.

To, že jej jeho přátelé museli kvůli jeho zranění přinést v náručí, jej střídavě naplňovalo depresí nad svým stavem a touhou jim to vynahradit a pomoci jim v nesnázích.

„Paralelní vesmíry jsou jako mýdlové bubliny,“ vysvětloval. „Stabilně existují ve své bublině a nic nenarušuje jejich kontinuitu. Jsou ale i universa dotýkající se jednoho, nebo dokonce hned několika svých sousedů.“

„A v místě dotyku těch bublin se tvoří ty anomálie?“ snažil se problematiku pochopit JFK.

„Ano, v takových místech se pak mohou vytvářet přírodní portály a průvodními jevy takových portálů bývají různé přírodní anomálie. Říkáme tomu lokální vírové narušení reality,“ souhlasil von Wonder.

„To všechno víme, tudy jsme přece vozili zboží, ne?“ zavrčel Vega netrpělivě.

„Vincente, zkus zapojit hlavu! Snažíme se tu s profesorem vymyslet, jak se dostat odsud. Nebo tu chceš zůstat?“

„Jen to ne! Mám závazky, a vůbec,“ mávnul rukou.

„Jen to řekni,“ popíchoval ho JFK, „chceš do svého malého impéria.“

„A ty snad ne?“

„Já taky, proto si tady lámeme hlavy.“

„Když jsou teda ty přírodní přechody, na co jsme měli fantomy?“ napadlo Vega.

„Myslím v Agentuře.“

„To jsme otevírali portály řekněme hrubou silou. Bylo to sice energeticky nesmírně náročné, ale zase jsme mohli dostat lidi i techniku kam jsme potřebovali a kdy jsme chtěli,“ pokrčil rameny profesor. „Skoro kdy jsme chtěli, skoro kam jsme chtěli,“ upřesnil po chvíli. „Jak jsem již řekl, zdaleka ne do každého vesmíru existuje přirozený průchod, ty jsou spíš vzácností. Paralelní vesmíry jsou nesmírně různorodé a o jejich vztazích zdaleka ještě nevíme všechno,“ doplnil.

„Takže se nedá říct, kde takový portál hledat?“

„Podle našich současných znalostí ne,“ zavrčel hlavou von Wonder.

„Tak nám nezbyvá, než hledat ten samý, co jsme jím přišli,“ uzavřel Vega klidně.

„Vincente,“ zavrčel JFK nasupeně, „právě jsme zjistili, že nevíme ani to, jak daleko od pobřeží by to mohlo být!“

„Já přece nemyslím tenhle. Profesor řekl, že je pohyblivý v závislosti na fázi Měsíce, ne?“

„To ano,“ přisvědčil von Wonder, ale stejně jako JFK netušil, kam svou úvahou Vega míří.

„A v určité fázi Měsíce je v místě, odkud Beárt pašoval uranovou rudu,“ pokračoval Vincent v myšlence.

„No jistě!“ poskočil profesor von Wonder nadšením. „Každý úplněk se otevírá portál ve slunečním chrámu ve městě Qurillaqta. Je to portál, o kterém víme, že existuje a kam vede!“

„Tak mám pocit, že jsme tam, kde jsme byli,“ schladil jeho nadšení JFK.

„Proč?“ zeptali se Vega i von Wonder současně.

„Víš snad někdo z vás, kde jsme? Nebo kde hledat ten sluneční chrám?“

„Qurillaqta je někde vysoko v Andách. Je to město jedné ze starověkých kultur, mayské, nebo snad aztécké,“ zkoušel dát profesor von Wonder své znalosti o umístění portálu do mísky na jejich stranu osudových vah.

„To může být na druhém konci světa,“ svraštil JFK čelo.

„To asi nebude!“ oponoval Vega. „Mluví se tu španělsky, jsou tu domorodci a i podle klimatu bych řekl, že jsme v jižní Americe. Tipnul bych to na západní pobřeží, ale to nevím tak jistě.“

Neznalý by užasl nad jeho pozorovacím talentem, ale JFK věděl, že pod slupkou svalnatého a tvrdáčky se tvářícího Mexičana pracuje velmi bystrý mozek.

„Takže na hledání máme jen nějakých pár stovek tisíc čtverečních kilometrů,“ ušklíbnul se JFK, „ale pořád je to blíž než odněkud z Evropy,“ připustil vzápětí, když viděl nasupený Vincentův výraz.

Jejich úvahy přerušila skupinka pěti hlučících individuí, která právě vpadla do hospody.

„Carramba! Pepe, co to je?“ zaklel drobný, téměř žensky útlý muž, zřejmě jejich vůdce, a ukázal na domorodou trosku.

Jeho hlas zněl jako broušení nože o kámen. Ve zpívání určitě nevynikal.

„Ty tu strpíš takovou špínu?“ otočil se na hostinského hromotluk pořobaný od neštovic, stojící za vůdcem jako Goliáš nad Davidem. Už od pohledu to byl rozložitý obr, minimálně o půl hlavy vyšší než Vega. Otlučené klouby na rukou ho usvědčovaly, že pro ránu nikdy nejde daleko.

„Já naliju každému, kdo má zlato,“ pokrčil obtloustlý hostinský nevzrušeně rameny a bez ptaní naléval dobrodruhům pět pohárků čiré tekutiny.

„Tenhle pytel sraček má zlato?“ podivil se vůdce a obrátil do sebe svou dávku kořalky.

„Už ne,“ zachechtal se hostinský.

„Pepe,“ zakroutil vůdce vážně hlavou, „ty bys nalil i oslovi.“

„Pokud by měl čím zaplatit...“ připustil oslovený a naléval druhou rundu.

Ostatním ze skupinky byla přítomnost indiána zřejmě lhostejná, jen netečně

pozorovali vzniklou situaci se sklenkou v ruce.

„Opravdu zvažuji, zda tvůj podnik budu ještě navštěvovat,“ spisovně pronesená věta, možná pozůstatek z lepších časů, ostře kontrastovala s předchozím chováním.

„Ty mi chceš tvrdit, že by vám někde jinde nalili?“ řehnil se hostinský, jako by řekl bůhvíjaký vtip. „Vždyť ty a ta tvoje partička jste tu profláklí jak malá Marisa z přístavu. Jinde by s váma vyrazili dveře.“

„Quri, Ilaqta quri,“ blekotal domorodec, kterého hlučící skupinka vzbudila z opileckého spánku.

„Jak ses s ním domlouval?“ ptal se poďobaný hromotluk hostinského a prohlížel si indiána jako exotické zvíře – z bezpečné vzdálenosti, ale zato ze všech stran.

„Na flašku si ukázat dokázal.“

„Quri, Ilaqta quri“ blekotal domorodec a zápasil se svým opaskem.

„Říká něco o zlatém městě,“ ozval se snědý míšenec, držící se doposud v pozadí.

Oblečený byl stejně jako ostatní, ale tmavší pleť a bolaso přivázané okolo pasu ho odlišovaly.

„Zlaté město je přece El Dorádo,“ projevil své znalosti hostinský.

„El Dorádo je vaše slovo, španělské. Tohle je jazyk kečua, tak se mluví nahoře v horách,“ odporoval míšenec.

„Ty rozumíš té hatmatilce, Pedro?“ zajímal se vůdce bandy kupodivu víc o jazyk než o zlaté město.

„Jen pár slov, co mě naučila matka, než umřela.“

„Arí, arí, qurillaqta“ přitakal indián a vítězně podával vůdci bandy provaz, který měl původně kolem pasu.

Tvořil jej hlavní úvaz, ze kterého visely kdysi různobarevné, teď už jen různě špinavé provázky ozdobené uzlíky.

„Qurillaqta,“ opakoval šeptem profesor von Wonder vzrušeně slovo starého indiána.

„Co?“ nechápal zachmuřený Vega.

„Qurillaqta je to město, odkud Beárt vozil uranovou rudu,“ vysvětloval von Wonder, „je v něm sluneční chrám.“

„Říká, že ti dá cestu do zlatého města,“ překládal míšenec.

„Dá mi cestu?“ nechápal vůdce.

„Co já vím?“ pokrčil rameny míšenec. „Možná mu jen správně nerozumím, může to být nějaké nářečí.“

„Prostě chce flašku,“ shrnul to přihlížející hostinský.

„To je kipu,“ kývnul von Wonder k indiánovi, „uzlíkové písmo.“

„To jako...“ šeptal JFK.

„Ano, jeho opasek je kipu – uzlíkové písmo,“ odpověděl profesor na nedokončenou otázku.

„Prý je to pěkně složitá soustava písma.“

„Snad,“ přikývnul profesor. „Podle některých výzkumů se zřejmě nejedná jen o čísla, ale jde o binární zápis písmen i slov. Mohou to být celé knihy.“

„A mapy?“ nadhodil zamyšleně Vega, celou dobu hledící ke skupince.

„Spíš něco jako popis cesty, ale i to se dá považovat za mapu,“ souhlasil profesor.

„Señores, nabízím vám obchod,“ Vincent Vega se nečekaně zvedl ze svého místa a zamířil ke skupince.

„Co chceš?“ štěkl pod'obanec a hmátnul po noži za opaskem.

„Jak říkám, nabízím obchod,“ zvedl Vega ruce smířlivě před sebe. „Já a moji přátelé jsme nemohli přeslechnout vaši rozmluvu s tamtím hombre,“ ukázal na indiána, „a myslím, že bychom si vzájemně mohli pomoci.“

„Mám ho sejmout?“ zavrčel pod'obanec.

„Ne, Diego, nech ho,“ mávnul rukou vůdce. „A ty mluv, ale rychle, než si tě Diego podá,“ kývnul k Vegovi.

JFK, pozorující drobného vůdce bandy zpoza rozložené Vegovy postavy, musel svůj názor na vůdce opravit. Nejprve jej považoval jen za šéfa tlupy provinčních lapků, nicméně předchozí spisovná věta i nynější změna chování byla zarážející. Nebýt špinavého a potrhaného oblečení, dal by se vůdce bandy považovat za šlechtice, nebo minimálně někoho z lepší rodiny.

„To, co vám ten hombre nabízí, je zřejmě mapa, mapa ke zlatému městu,“ nahodil Vega návnadu.

„Proč nám to říkáš?“ zeptal se podezíravě vůdce a oči se mu stáhly do úzkých štěrbin.

„Proč si myslíš, že vás tři teď nezabijeme a tu mapu nepoužijeme sami?“

„Protože je zašifrovaná.“

„Zašifrovaná?“

„Ano, zašifrovaná v uzlíkovém písmu kipu,“ přikývnul Vega.

„A ty mě teď budeš přesvědčovat, že vy tři to tajné písmo znáte,“ pohrdlivě vyprsknul vůdce a s ním podlézavě i pod'obaný hromotluk.

„Nenech se mýlit zevnějškem,“ poukázal Vega na rozpadající se hadry, co měli všichni tři na sobě.